

[Inger Gautier Schmit.]

hvad de absolut og uvægerligt vil bevirke, er, at hele Mentaliteten med Hensyn til det tilladelige og ønskelige, det sunde og rigtige i Anvendelsen af Prævention ganske stiltfærdigt vil undergaa en Forandring i Befolkningen, en Forandring, som uvægerligt og uafvendeligt vil have Tilbagegang i Befolkningstallet til Følge.

Kan det nu egentlig siges at være en positiv Foranstaltning imod Svangerskabsafbrydelse? Det er i hvert Fald en positiv Foranstaltning af den Art, der maaske bliver saa dyrekøbt, at Befolkningstallet ganske stiltfærdigt Aar for Aar vil dale; og ikke alene vil Befolkningstallet dale, men det vil give en helt anden Opfattelse af Seksualmoralen her i vort Land, en Opfattelse, som i høj Grad fritager den enkelte — og jeg tænker her paa Ungdommen — for Ansvar for sine erotiske Handlinger, ja, ligefrem fratager den Ansvar.

Staten arrangerer altsaa en Oplysning, der bogstavelig talt fratager den opvoksende Ungdom Ansvar for sine erotiske Handlinger. Skulde det kunne siges at være en værdifuld og en fortjentfuld Handling over for et Folks moralske Sundhed og Styrke? Jeg tror det ikke. Jeg tror, det er saa umaadelig rigtigt, som Dr. Freudenthal skrev for ikke saa længe siden netop med Hensyn til Seksualklinikkerne og deres Virksomhed, som han fraraader, at „saafremt vort Samfund skal genvinde en besindig, sund og slægtsgavnlig Opfattelse af de seksuelle Problemer, gælder det en radikal Ændring i Børne- og Ungdomsopdragelsen. Det er her, det gælder om at opbygge saadanne Livsværdier, Karakterdannelse og Hemninger, der vil være i Stand til at modvirke vor Tids Henfald og Opløsning“.

Jeg synes, det er saa overordentlig klart sagt, i hvert Tilfælde ud fra min Samfundsopfattelse. Thi hele denne Oplæring med Prævention for Øje, er det ikke netop at tage de sidste Hemninger fra de unge, at tage den sidste Anledning til Karakterstyrke bort fra dem ved at sige: I skal aldeles ikke anstrenge jer, nu skal vi oplyse jer om, hvordan I paa en let og bekvem Maade, uden Vanskelighed, uden Kamp, uden Selvovervindelse, kan bære jer ad, uden at der kommer nogen ubehagelig Følge ud af det!

Vi maa altsaa mene, at denne Side af Klinikernes Opgave ikke alene er uheldig og overflødig, men at den tillige i højeste Grad kan blive skæbnesvanger, ikke alene for Befolkningstilvæksten, men ogsaa for Befolkningssundheden paa det moralske

Omraade. Vi kan derfor absolut ikke tiltræde Tanken om Oprettelse af disse Klinikker, og vi maa protestere imod, at de foreslaas diktatorisk fra Ministerens Side. Vi haaber, at der i Befolkningen maa vise sig en saa stærk Opposition over for dem, at Ministeren bliver betænkelig ved at føre dem ud i Livet.

Angaaende Ændringen af Straffelovens § 235 har vi sammen med Det konservative Folkeparti stillet et særligt Forslag, idet vi ikke kan tiltræde det, som er stillet af Regeringspartierne. Regeringspartierne har selv under Nr. 3 stillet et Ændringsforslag, hvorefter Ministeren skal godkende alle saadanne Genstande efter Forhandling med Sundhedsstyrelsen. Justitsministeren kan dernæst efter Forhandling med Handelsministeren fastsætte Priser, og saa er der yderligere Bestemmelse om, hvor disse Ting maa sælges, og Udsalgsstederne skal godkendes af Embedslægen efter Forhandling med Politiet. Det er mange Autoriteter, der er blandet ind i dette Salg. For det første skal Justitsministeren og Sundhedsstyrelsen godkende, dernæst kan Ministeren eventuelt gaa ind i Forhandling med Handelsministeren om, hvad disse Ting maa koste, og endelig skal ogsaa Embedslæger og Politiet udtale sig om disse Spørgsmaal. Vi kan ikke se, at det er et Samfundsspørgsmaal, der skal lægges i Ministerens Haand, vi maa mene, at det er en Vare, der kan forhandles som andre Varer; vi stiller kun uafviseligt Krav om, at det ikke maa være paa en krænkende eller forargelig Maade, at denne Forhandling finder Sted. En saadan Bestemmelse findes jo i øvrigt allerede i den nugældende Bestemmelse, og vi kan kun beklage, at Autoriteterne, herunder Politiet, i saa uhyggelig ringe Grad har praktiseret Lovens Ord, og vi maa oprigtigt ønske, at denne Paragraf, naar den bliver ændret og træder ud i Livet, paa en helt anden Maade maa blive taget alvorligt, hvad Loven i Øjeblikket aldeles ikke bliver, selv paa de Omraader, hvor den meget vel kunde praktiseres fra Opsynets Side. Vi kan ikke tiltræde Ministerens og Flertallets Forslag, men holder os til det af os stillede.

Lad mig saa endelig sige angaaende det kommunistiske Ændringsforslag, som i en sen Time er kommet frem, at det jo slutter sig til Kommissionsflertallets, idet det bogstavelig talt paa Ordlyd optager de Bestemmelser, bl. a. om den sociale Indikation, som Flertallet i Kommissionen enedes om. Vi kan selvfølgelig ikke slutte os til dette Forslag, idet vi bestemt har taget Afstand